

[Justitsministeren]

slaget vil således ikke kunne løse de problemer, som det tunge sagsbehandlingssystem giver anledning til, hvortil kommer, at der efter min opfattelse knytter sig ganske betydelige betænkeligheder til en særlov som den, der her lægges op til.

Vi må være opmærksomme på, at de personer, som i givet fald vil være omfattet af loven, i forvejen har fået prøvet deres sager af de myndigheder, som efter udlændingeloven har fået tillagt kompetencen til at afgøre dem. De pågældende vil have fået en endog meget grundig behandling af deres asylsager ikke alene i Direktoratet for Udlændinge, men også i Flygtningenævnet, uden at betingelserne i udlændingeloven for at meddele asyl her i landet har været opfyldt. Herefter vil de også typisk have fået prøvet en ansøgning om humanitær opholdstilladelse til Justitsministeriet, og i de fleste tilfælde vil sagerne også have været gennemgået af Folketingets ombudsmand, uden at ombudsmanden har kritiseret de afgørelser, der er truffet.

Man kan altså sige, at sagerne i mange tilfælde flere gange har været overvejet særdeles nøje af de kompetente myndigheder – med det resultat, at de betingelser for at få opholdstilladelse her i landet, som er opstillet i udlændingeloven, ikke har været opfyldt, og derfor må man sige, at hvis Folketinget i den situation – uden at der foreligger andre omstændigheder end dem, der allerede har været gjort gældende over for de kompetente myndigheder, der behandlede ansøgningerne – alligevel i realiteten meddeler opholdstilladelse, er der tale om et særdeles vidtgående indgreb i det system, som vi rent faktisk har opbygget i udlændingeloven.

Et andet forhold, som giver mig anledning til store betænkeligheder, er den forskelsbehandling, som en særlov som den foreliggende uvægerlig vil medføre. Som jeg nævnte tidligere, er sagsbehandlingsprocedurerne et generelt problem, og de lange opholdstider, det nuværende system kan medføre, hvis de meget vide klage- og genoptagelsesmuligheder bruges fuldt ud, gælder også for en række andre asylansøgere end netop de statsløse palæstinensere fra Libanon. Jeg kan vanskeligt se en særlig begrundelse for en sådan forskelsbehandling, som der lægges op til med lovforslaget, og lovforslaget synes da heller ikke at forholde sig til den problemstilling.

Også selve afgrænsningen af den personkreds, der skal være omfattet af loven, giver efter min opfattelse anledning til nærmere overvejelser. Der er lagt op til, at loven skal omfatte de statsløse palæstinensere, som ved dens ikrafttræden har opholdt sig i Danmark i mere end 12 måneder. Jeg ved ikke, om grænsen på de 12 måneder er overvejet tilstrækkeligt af forslagsstillerne, og i givet fald ser jeg visse problemer i at knytte opholdstidens længde til lovens ikrafttræden, idet den omfattede personkreds herved vil være helt afhængig af den tid, der går til behandlingen af lovforslaget i Folketinget, altså et udtryk for vilkårlighed, hvor det bliver tidsforbruget i Tinget i forbindelse med behandlingen af forslagene, som bliver afgørende for, hvor mange og hvem der vil kunne opnå opholdstilladelse.

Det har fra forskellige sider, herunder også fra forslagsstillerne, været anført, at dette lovforslag skulle skyldes min manglende vilje til at løse de statsløse palæstinenseres problemer med den gældende udlændingelov. Jeg har tidligere i Folketingets Retsudvalg haft lejlighed til at redegøre for anvendelsesområdet for den bestemmelse om humanitær opholdstilladelse, der findes i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, og som jeg oplyste dengang, forudsætter denne bestemmelse, at hver enkelt ansøgning vurderes ud fra de helt konkrete omstændigheder, der foreligger i den enkelte sag. Det er i forarbejderne til bestemmelsen også klart angivet, at reglen er tiltænkt et snævert anvendelsesområde, og at vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse er opfyldt, i sagens natur må være meget konkret.

Det er på det grundlag, Justitsministeriet har administreret bestemmelsen, og det er da også på det grundlag, at ministeriet efter en konkret vurdering har givet et meget stort antal statsløse palæstinensere humanitær opholdstilladelse igennem den seneste tid. Af den politiske debat og af en række af de indlæg, der har været i medierne, har man nærmest fået indtryk af, at der slet ikke er nogen statsløse palæstinensere, der har fået opholdstilladelse i Danmark, og det er, for at sige det mildt, bestemt ikke tilfældet. I 1991 er der således overgivet 324 statsløse palæstinensere til Dansk Flygtningehjælp, efter at de pågældende har fået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2. Bestemmelsen er således efter en nøje